

‘Wat is er belangrijker dan de liefde?’

Jan Decorte wordt volgend jaar vijftenzestig, maar aan zijn pensioen is hij nog lang niet toe. In 2015 pakt hij *Geboeid/Prometheus* en *Othello* aan, nu maakt hij *Much Dance*, een dansvoorstelling over uitzonderlijke liefde en de schoonheid van het falen.

JAN DECORTE: ‘Ik wil de speelse essentie van het leven vieren.’

De flyer is een foto van u op de dansvloer tijdens een feestje. U danst graag?

JAN DECORTE: Nee, ik sta niet graag te *shaken* op de dansvloer. Op de scène dans ik wél graag, want daar heerst een zekere controle. Je maakt afspraken met elkaar over de volgorde van de scènes, de kostuums, het juiste licht – geen geel theaterlicht maar wit licht dat refereert aan daglicht – of over de tekst die verstaanbaar moet blijven.

Wordt er gesproken in *Much Dance*?

DECORTE: Ik heb zes liefdesgedichten geschreven. Die worden gezegd door Risto Kübar, acteur bij de Münchner Kammerspiele en vriend van acteur Benny Claessens. Sigrid (Vinks, Decortes levenspartner, nvdr) en ik delen de scène met hen. We zijn twee koppels met een uitzonderlijke liefde voor

elkaar. Die liefde dansen we in zeven scènes. Simpel. Als regisseur orden ik de schoonheid van het bewegen die op de scène ontstaat.

SIGRID VINKS: En we durven alles!

Ook falen?

DECORTE: Onze samenleving is verstijfd van faalangst. Durven falen, is vrij durven zijn. Vrijheid is mooi, maar moeilijk om mee om te gaan. Slechts enkelen durven dat. Met die mensen werk ik samen en vieren we, in dit geval, de liefde.

Terwijl uw collega’s politieke statements maken, viert u de liefde.

DECORTE: Denken ze echt dat ze een politiek statement maken door enkele Congolezen op te voeren of een politiek programma in hun voorstellingen te verwerken? Dat is volstrekt naast de kwestie.

VINKS: Politieke kunst is kunst die mensen vrijmaakt, hen prikkelt en hen laat kijken naar wat je niet (meer) opmerkt.

DECORTE: Samen met Sigrid en de mensen met wie we graag samenwerken, zoals beeldend kunstenaar Johan Daenen of mode- en kostuumontwerpster Sofie D’Hoore, streef ik naar een zo open en puur mogelijk theater waarin we de emancipatie van de kunstenaar, het publiek en de vrouw vooropstellen. *Much Dance* is een portret van de liefde. Wat is er belangrijker dan de liefde? Ik houd van kunst die de moderniteit ademt. Dat is kunst die eenvoudig, toegankelijk, voelbaar én echt is. Door geen rol te vertolken maar als onszelf op de scène te staan, benaderen Sigrid en ik onze droom het dichtst: de speelse essentie van het leven vieren. Een essentie die vandaag te vaak vergeten wordt.

Els Van Steenberghe

www.kaaitheater.be

De gedichten worden uitgegeven bij Bebuquin: www.bebuquin.be

‘Onze samenleving is verstijfd van faalangst.’

ON THE RECORD

Gedachten om over na te denken.

‘Als je je kind geen vleugels gunt, begin dan gewoon niet aan een kind.’

Marnix Peeters in *De Morgen* over de beslissing De Bezige Bij Antwerpen in Amsterdam onder te brengen.

‘Als Scorsese een film maakt over de maffiosi in New York is er toch ook niemand die zegt dat hij de Italianen met een negatief imago opzadelt?’

Image-regisseur Adil El Arbi, in *De Standaard*.

‘Mijn boeken zijn mijn meest kostbare bezit. Het magische moment waarop je een nieuw boek opent en niet weet wat je te wachten staat, vind ik heerlijk.’

Actrice en Buchbar-eigenares Kim Hertogs in *Gazet van Antwerpen*.

‘Amazing! Amazing! Amazing!’

Singer-songwriter Rufus Wainright na de première van Ivo Van Hoves *Angels in America* door Toneelgroep Amsterdam in het BAM-theater in New York, in *de Volkskrant*.